

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολύ.
 Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — δὲ κτὼ φράγκας εἰναι μόνον.
 Γὰρ τὰ ξένα ἄλλως μέρη — δέκα φράγκας αἰστὸ χέρι.

Ἦθη τριακοστὸν μετρούντες χρόνον
 ἐδρεῦομεν ἴσῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μαῖου τριάντα,
 σπουδαία συμβάντα.

Ἔτος χίλια κ' ἑνιακόσα δεκαπέντε δοξασιμένο,
 ποῦ μὲ μάντις εὐδιόνοους ἀγαθὰ κ' ἐγὼ προσμένω.

Χίλια τριάντα πέντε καὶ τρακόσα,
 νέων ὑποψηφίων μούτρα τόσα.

**Αὔριον σημαντικὴ
 ἐκλογῶν ἑκτερικῆ.**

II.—

Χαμπάρι δὲν ἐπήρες
 πῶς ἔχομ' ἐκλογὴ
 μὲς στὴ μεγάλη γῆ,
 ποῦ βγαίνουνε σωτήρες;

Καὶ πῶς λουτόν; χαμπάρι
 δὲν ἔπηρες, βρὲ βρωμιάρη,
 πῶς ἐκλογῶν ἡμέρα
 μεγάλη ξημερώνει,
 καὶ κόσμος ἀπὸ πέτρα
 μᾶς κρυφοκαμαρώνει;

Δὲν ἔβρεις πῶς ἀγῶν
 ἐπίκειτ' ἐκλογῶν
 καθ' ἅπασαν τὴν νέαν
 καὶ παλαιὰν Ἑλλάδα,
 κ' ὄρμηξ' ἄρμυρην γυναικῶν
 κάθε ψευτοφυλλάδα;

Πῶς ἔτσι σιωπᾶς;
 ἴσῃν τόπον τὸν ἀββίαν,
 ὅπου θερμαίνει φύσεις.

Δὲν ἔβρεις πῶς θά' πᾶς
 βασιτώντας τὸ σφαιριδίον
 σωτήρας γὰρ ψηφίσις;

Φ. — Μέσα σ' ἀγιάτρευταις πληγαῖς
μου λὲν πῶς ἔχομ' ἐκλογαῖς,
πῶς ἦλθε κι' ἡ σημαντικὴ
τῶν ἐκλογῶν Κυριακῆ.

Κυττάζω ρήτορας ἀργούς,
καὶ μὲς' σ' τὰ τόσα ἐκφυκὰ
μου λὲν γὰρ χάποιους ὑπουργοὺς
πῶς πάνε μ' ἀνιχνευτικὰ
ἀέρα ν' ἀναπνεύσουν
καὶ φήφους ν' ἀνιχνεύσουν.

Μοῦ λένε γὰρ τοῦ Στόλου μας τὰ πλοῖα, στραβοσκέλη,
πῶς εἶναι πάλιν ὑπ' ἀτμῶν πρὸς χάριν τῶν ἐν τέλει,
ποῦ τέμνουν τὸν εὐθύτατον τῆς ἀληθείας λόγον
ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν καὶ στάσεων ἀψέγων.

Βλέπω κι' ἐθῶ, βλέπω κι' ἔκει
νὰ παρατρέχουν μαρικοί
ὄσιν ἔχνηλάται κύβες.

Μοῦ λὲν πῶς ἔχομ' ἐκλογαῖς
καὶ πῶς καινούριας συνταγαῖς
βράζου πολλοὶ κηφήνες.

Ὅμως γὰρ τέτοια δὲν ῥιπῶ,
καὶ πάω' σ' τὸ Παλάτι
νὰ μάθω γὰρ τὸν πυρετὸ
τοῦ πρώτου Στρατηλάτη.

Ἀκοῶν τόσα πράγματα,
κυττάζω καὶ προγράμματα
πολλῶν ὑποψηφίων.

Ποῦ μὲς' σ' τὴν τόσῃν στειρωσίν
ὑπόγονται τὴν πληρωσίν
τῶν πόθων τῶν κρυφίων.

Βαμμένους μὲ καραμπιγὰ
νέους κυττῶ φωστήρας
κι' ἀρχαίους ψηφοθήρας.

Κι' ἐγὼ φωνάζω: Παναγιᾶ,
πρὶν ξαναπαῖς' σ' τὴν Γῆνο,
ὡσὺς τὸν Κωνσταντῖνο.

Κυττάζω σύμβολα πολλὰ
ν' ἀνασηκάνωνται ψηλά,
μοῦ λὲν πῶς συνδυάζονται καὶ ποντικοὶ μὲ γάτους
τὰ μάλιστα βαρβάτους,
πῶς ὑποσχέσεις δίδονται κι' ἐπαγγελίαι τόσαι,
κι' ἐγὼ φωνάζω: Παναγιᾶ, τὸν Βασιλεῖά μας ὡσὺς.

Λένε κι' ἔμένα τοῦ πτωχοῦ
πῶς νέα κέντρα πανταχοῦ
ἀνοίγουν εἰς τοὺς ἐκλογαῖς
τῆς παιαιᾶς καὶ νέας γῆς.

Ἀκοῶν κέντρ' ἀνώνομα
πολλὰ νὰ σαλπρίζουν,
καὶ τοῦ λαοῦ τὸ φρόνημα
μὲ σάχλαις νὰ κεντρίζουν.

Βλέπω τῆς κάλπαις κηχηνῶς,
τὸ πρόγραμμα τοῦ καθανδῶ
σωτήριον τὸ κρίνω.

Κυττάζω καὶ τὴν πυρκαγιὰ,
καὶ ξεφωνίζω: Παναγιᾶ,
ὡσὺς τὸν Κωνσταντῖνο.

♦♦♦♦♦
**Αὐτὰ λαλοῦντος τοῦ Φασουλιῆ
κι' Ὁ Ήρικλέτους παραμιλεῖ.**

Π. — Βλέπω κι' ἐγὼ προγράμματα,
μὰ καὶ παρατρεχάματα
φωστήριον ὁλόνα.

Ποῦ ψηφοφόρους σταματοῦν
καὶ φήφους, Φασουλιῆ, ζήτησιν
κι' ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸμένα.

Ρήτορας πάλιν εὐφραδεῖς
μ' ἐπαγγελίας ἀφειδεῖς
φουσκῶνουν τὴν κοιλιά μας.

Νέων καλῶν δημιουργοί...
ὃ Παναγιᾶ θαυματουργή,
ὡσὺς τὸν Βασιλεῖά μας.

Μέσα' σ' τὴ θλίψι τὴν βαρεσιά,
'σ' τῆς ὄρας, ποῦ μὰς τρῶν καυμιά,
σοῦ φαίνεται παρηγοριὰ
νὰ βλέπῃς κάλπαις σ' τὴ γραμμῆ.

Σὺ γλυκεριὰ παρηγορία,
σὺ τοῦ Γένους σωτηρία,
καὶρὸ τόσο σπαταροβοῦς
μὲς' σ' τῆς κάλπαις τὴν ὄπῃ,
κι' ἔνα στόμα καρτεροβοῦς:
ἔδγα πάλι νὰ σοῦ' πῶ.